אוהב ישראל — פרשת ויקרא

ויקרא אל וגו'. ופי' רש"י לכל קריאות ולכל דברות וצווים קדמה קריאה לשון כו'. דע שבא רש"י ז"ל כאן ללמדנו כלל גדול בתורה והיינו כמו שמשה לא היה נגש לדבר עם השכינה עד שקדמו קריאה. כמו כן צריך האדם הרוצה לעלות אל ה' ממדריגה למדריגה בכל מדריגה צריך הוא שיקדימו קריאה מן השמים וליתן לו אותו המדריגה. כי העבדות האמיתית להשי"ת הוא דוקא מי שעובד את השי"ת ואינו רוצה באמת שום מדריגה עד שקוראין לו וכופין אותו מן השמים על זה כי הוא צורך העולם. והנה בעינינו ראינו רבים מן החסידים שנעשו משוגעים ח"ו או בעלי מרה שחורה ומאין נמצא הדבר הזה. אם מן התורה ח"ו אדרבה התורה עוד משמחת את הלב. ולסיבה זו אסרו חז"ל לימוד התורה בת"ב ולאבל. אם מן המצות הלא פקודי ה' ישרים משמחי לב. אבל הענין הוא כי האנשים ההם הם הרוצים לעלות אל ה'. והסולם נעלמה מעיניהם כי אינם עובדים את השי"ת בהדרגה ותופסים דבר שאין שייך להם בלי שום קריאה ורשות מן השמים וגם יש אנשים שעיקר עבדות שלהם להשי"ת הוא כדי להיות בעל מדריגה וע"ז נאמר לא תעלה במעלות על מזבחי היינו כדי להיות בעל מעלה ומדריגה. כי תגלה ערותך עליו. כמו שאנו רואין שח"ו נעשו בעלי מרה שחורה ולא כן דרך האנשים השלמים שהם עבדים מרוצים להשי"ת ואינם רוצים באמת שום מדריגה. ומה שאנו רואים שיש להם מדריגות גדולות הכל הוא ע"י כפיי' מן השמים לצורך העולם ויזהר האדם בזה. ואל יהרסו לעלות אל ה' כי הרבה עשו כרשב"י ולא עלתה בידם:

במדרש ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר אדם כי יקריב מכם וגו'. כמ"ד עולה מן הצפון ושלמים מן הדרום. ע"כ ודבריו סתומין. וכדי לבאר דבריהם נראה דהנה כתיב ותאמר שרה צחוק עשה לי אלהים כל השומע יצחק לי. וגם כתיב ויעש אברהם משתה גדול ביום הגמל את יצחק. דהנה נודע שיצחק הוא בחי' גבורה ודין וכן צירוף שמו הוא ק"ץ ח"י. והנה באמת שם יצחק הוא מלשון שמחה ומורה כי ע"י השמחה יכולין אנו לבטל כל הדינים והנה לפי הטעם של שרה היתה יכולה לקוראו צחוק שהוא מלשון שמחה גם בשם צח"ק היה נרמז שנולד לק' שנה לאברהם וצ' לשרה ונימול לח' אבל האות יוד של יצחק אין שייכות לו לכאורה. אבל הענין הוא כי האות יוד רומז לעשרה נסיונות של א"א כמבואר בפרש"י ז"ל שבזה נתעלה בחי' יצחק דהיינו הגבורות והדינים להתכלל באברהם וכן מבואר בכתבי האר"י ז"ל. והאלהים היינו ה' גבורות נסה את אברהם. ר"ל התרוממות בחי' הדינים להתכלל בהחסדים. וזהו ותאמר שרה צחוק עשה לי אלהים. והיינו שהשי"ת עשה לי נס המרומז בשם צח"ק כנ"ל נמצא שהיה ראוי לה לקוראו צחוק. אבל כל השומע היינו מי שירצה לאסוף ולהמתיק הדינים לשון. וישמע שאול. יצחק לי היינו שיצטרך לקוראו יצחק כדי להמתיקו ע"י עשרה נסיונות כנ"ל. גם יצחק לי הוא מספר אברהם. וזהו כל השומע יצחק לי. ימתיק הכל בחסד. וזהו ג"כ ויעש אברהם משתה גדול ביום הגמל את יצחק דהנה

כתיב ושמת את המנורה נוכח השולחן. וענין הוא כי מנורה הוא בחי' הארת המוחין והחיות של העולמות. ואמרינן בגמ' שלחן בצפון ומנורה בדרום והיינו כי שלחן הוא בחי' העלאת הדברים לשורשן כמו האכילה שהוא בחי' העלאת הנצוצות קדושות מהאוכל. ולכן היא בצפון שורש הדינים. אבל בחי' מנורה מורה על הארת מעילא לתתא. והוא בחי' החסד וזהו מנורה בדרום מדת החסד וז"ש ושמת את המנורה נוכח השלחן היינו שתמתיק בחי' שלחן שהוא בצפון שיהיה שייך לבחי' הארת נכ"ח שהוא ר"ת נשמ"ת כ"ל ח"י כי הדינים הם בחי' צירוף ק"ץ ח"י אבל אתה תמתיק בבחי' נשמת כל חי ההיפך של קץ חי. נכ"ח הוא מספר ג' שמות יהו"ה שהם בחי' הנשמה של כל חי. וזהו עולה מן הצפון. ושלמים מן הדרום. כי עולה הוא כולו כליל והוא לשון עלייה והיינו העלאת הדברים לשורשן וזהו מן הצפון בחי' גבורה ודין אבל השלמים אוכלים הבעלים והוא בחי' קבלת ההשפעות הוא מן הדרום מדת החסד וזש"ה שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני היינו תחת דייקא. וז"ש ויעש אברהם משתה גדול היינו בחי' שלחן בצפון ביום הגמל את יצחק. שהמתיק צירוף ק"ץ ח"י בבחי' הגמ"ל מספר נכ"ח ר"ת של נ"שמת כ"ל ח"י. ועשה משתה גדול ביום ההוא היינו להמתיק שלחן בצפון סוד ושמת את השלחן נכח המנורה. והנה כאן כתיב ויקרא וגו' מאוהל מועד בחי' זמן ומועד היינו בחי' ק"ץ ח"י והיה קשה לחז"ל בחי' קץ ומועד לענין מה נכתב בכאן אצל אדם כי יקריב מכם קרבן לה'. לכך בא המדרש כמתרץ ואמר כמ"ד עולה מן הצפון היינו שכל עלייות של כל הדברים הכל צריך להיות מן הצפון בחי' מועד וזמן. ולכן גם כאן שכתיב אדם כי יקריב מכם קרבן לה'. והיינו שרוצה להעלות א"ע להשי"ת וזהו בחי' עולה מן הצפון. ולכך וידבר אליו מאוהל מועד לאמר בחי' קץ וזמן בחי' צפון והבן: